

ceny, a pokud Z-ovi nevytýkal naprostou nepřístojnost jeho jednání, a zavínil-li takto obviněný touto svou hrubou nedbalostí sám, že se o něm šířily pověsti, že byl Z-ou k vůli intervenci u nejvyššího soudu podplacen. Že tímto jednáním obviněného ohroženy byly státní zájmy značnou měrou, je nade vši pochybnost jasné a sluší proto již v tomto činu samém spatřiti služební přečin. Bylo proto vyhověti odvolání vrchního státního zastupitelství a uznati na kárný přečin, jak bylo uvedeno.

Čís. 248 dis.

Soudce porušil hrubě povinnost mlčelivosti uloženou mu ustanovením § 50, odst. 1 soudní instrukce, uvedl-li ve známost široké veřejnosti (svými vlastními novinářskými články nebo poskytnutím informací k nim) skutečnosti ze soudních spisů nebo z obsahu listin, jež nebyly buď nikomu kromě přímých účastníků příslušného soudního řízení přístupny, nebo byly přístupny jen obmezenému počtu zájemců.

Činem tímto porušil obviněný soudce i služební povinnosti uložené mu § 47 soudní instrukce, aby i mimo úřad opominul všechno, co by bylo způsobilé snížit důvěru k jeho soudcovským úředním úkonům.

(Rozh. ze dne 22. května 1935, Ds I 14/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací vyhověl po neveřejném líčení odvolání vrchního prokurátora proti kárnému nálezu disciplinárního senátu vrchního soudu v Praze ze dne 18. ledna 1935, jímž byl obviněný soudce uznán vinným nepořádností podle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. z. pro porušení služebních povinností v § 47 soudní instrukce ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. z. a v § 2, odst. 2 zák. z 21. května 1868, čís. 46 ř. z. vytčených a uložen mu za to pořádkový trest důtky, změnil kárný nález a uznal obviněného vinným služebním přečinem podle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. z., spáchaným tím, že činy uvedenými v kárném nálezu porušil služební povinnosti, uložené mu v §§ 47 a 50 soudní instrukce ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. z., a odsoudil ho za to podle § 6, lit. a) zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. z. ke kárnému trestu přeložení v téže hodnosti na jiné služební místo bez nároku na náhradu nákladů na přесídlení.

D ů v o d y:

Kárný nález vrchního soudu v Praze, zůstav po skutkové stránce nenapaden, je vrchním prokurátorem vzat v odpor pouze co do kvalifikace provinění obviněného jako pouhé nepořádnosti. Nemůže proto nejvyšší soud jako kárný soud odvolací přezkoumati kárný nález po stránce skutkové a nelze mu také přihlížeti k vývodům obhájce obviněného, pokud se jimi pokusil napadati skutkový podklad, zjištěný kárným nálezem,

když tak neučinil včas podaným opravným prostředkem proti kárnému nálezu.

Kárný senát neprávem kvalifikoval provinění obviněného, která jsou dvě a každé o sobě vážného druhu, pouze jako nepořádnost.

Obviněný jak v serii svých článků, uveřejněných v periodickém časopise » N. W. Z.«, tak i poskytnutím byť i jen částečných informací pro článek v periodickém časopise »P. M.« uvedl ve známost široké veřejnosti skutečnosti, jež mu byly známy ze sbírek listin u soudu chovaných a vedle toho z obsahu spisů, které nejsou veřejnosti vůbec přístupny a jež byly obviněnému známy jen z toho důvodu, že se svého času zúčastnil ve věci té jako soudce. Porovná-li se obsah článků obviněným uveřejněných s obsahem usnesení okresního soudu ve V. ze dne 23. června 1931, jež bylo předmětem kárného nálezu ze dne 17. října 1931 v tomto nálezu úryvkovitě uvedeného, je patrné, že hlavní body, které jsou uvedeny v jednotlivých člancích, byly projednávány i v uvedeném usnesení. Toto usnesení soudní nebylo určeno pro veřejnost, nýbrž pouze pro úzký okruh osob na projednání pozůstalosti zúčastněných, a nehledíc ke způsobu, jímž byl obsah smýšlení a názoru obviněného na celou věc podán, bylo nepřípustno, aby o okolnostech v usnesení uvedených byla prostřednictvím veřejného tisku informována také široká veřejnost.

Tím, že uvedl ve známost široké veřejnosti až do nejmenších podrobností jednak skutečnosti z obsahu spisů, které nebyly buď nikomu mimo kruh přímých účastníků příslušného soudního řízení přístupny, anebo byly, pokud šlo o obsah sbírek listin, přístupny jen obmezenému počtu zájemců, jednak i pohnutky a úvahy, z nichž při rozhodování věci jemu jako soudci svěřené vycházel, porušil obviněný hrubě povinnost mlčenlivosti, uloženou mu ustanovením § 50 soudní instrukce. Zde nutno poukázat i na zmíněný kárný nález vrchního soudu v Praze ze dne 17. října 1931 a na rozhodnutí nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího č. Ds I 30/31, které spatřují porušení povinnosti podle § 50, odst. 1 soudní instrukce již v tom, že obviněný třeba nepřímo mluvil v hostinci o pozůstalosti H-ově a nezachoval tak mlčení o věci úřední.

Pro posouzení činu je nerozhodno, že obviněný, který si byl podle svého doznání vědom toho, že se uveřejněním článku dostane do konfliktu se zákonem, sledoval jen ten účel, aby články těmi působil na firmu »L.« a na příznivější konečné vyřízení rozporů mezi akciovou společností a dědici, mezi nimiž byl uzavřen v roce 1929 smír pro dědice po bývalém veřejném společníku podle názoru obviněného nepříznivý.

Obviněný však porušil též služební povinnosti, uložené mu předpisem § 47 soudní instrukce, aby i mimo úřad opominul vše, co by bylo způsobilé snížení důvěry k jeho soudcovským úředním úkonům. Bylť obsah článku jednak způsobilý, vyvolati v širokých kruzích náladu a zaujatost proti určitým osobám, jednak byla z něho patrna i zřejmá zaujatost obviněného vůči určité části osob, zúčastněných na pozůstalostním řízení, které s počátku sám vedl. Tyto okolnosti byly nepochybně s to, aby otrásly důvěrou čtenářů článků v nestranné vykonávání soudcovského úřadu obviněným.

Kárný zákon pro soudce nestanoví přesné hranice mezi služebním přečinem a nepořádností. Jde však o služební přečin, je-li provinění soudce podle způsobu, rázu a míry, opakování nebo přitěžujících okolností takové, že nepřipouští, aby byl soudce ponechán na dosavadním služebním místě nebo ve službě vůbec. Vyšší stupeň provinění obviněného spočívá v tom, že nebylo mu dostatečným poučením a výstrahou, že bylo proti němu zavedeno kárné řízení v roce 1931, že v tomto kárném řízení byl uznán vinným a že jedním z provinění těch bylo i porušení předpisu § 50, odst. 1 soudní instrukce, spočívající v tom, že v hostinci nepřímou mluvil o pozůstalosti H. Tento čin obviněný svými články v časopise jen dovršil a vystupňoval způsobem porušujícím hrubě předpis § 50 soudní instrukce a při tom opakoval z části, byť i ve formě značně zmírněné, útoky, jež původně, obsaženy v usnesení jím vypracovaném, zavdaly podnět k jeho odsouzení pro hrubé porušení předpisu § 82, 1. odst. jednacího řádu.

Svým činem i v obou právě vytčených směrech obviněný své kárné činy opakoval, ač k tomu nijak nucen nebyl. Okolnost jím tvrzená, že dostával dopisy obsahující výtky, že dědicové vinou obviněného přišli o svůj dědický podíl, není skutečností, jež by obviněného opravňovala přenést uveřejněním v časopisech celou věc do široké veřejnosti. Za přitěžující okolnosti vzal kárný nálezní vrchního soudu, že obviněný čin opakoval a že se dopustil poklesků ve dvou směrech. Uváží-li se tedy stupeň provinění obviněného, opakování a přitěžující okolnost souběhu dvou různých způsobů téhož poklesku jakož i dvojí kvalifikace provinění obviněného, nelze než vysloviti, že provinění obviněného jsou takového rázu, že nepřipouštějí, aby obviněný byl ponechán na svém služebním místě.

Čís. 249 dis.

Advokát je oprávněn a podle § 9 adv. ř. i povinen přimlouvati se u vyrovnacích věřitelů za přijetí vyrovnací kvoty jeho mandantem nabízené. Nabídl-li se vedle toho, že by souhlas věřitele s přijetím vyrovnacího návrhu a určité vyrovnací kvoty tlumočil při vyrovnacím roku, nelze v tom spatřovati porušení § 10 adv. ř.

Zlehčení cti a vážnosti advokátního stavu, přenesl-li advokát plnou moc na laika.

(Rozh. ze dne 29. května 1935, Ds I 41/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl po ústním neveřejném líčení odvolání návladního advokátní komory v Praze z nálezu disciplinární rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Praze ze dne 16. dubna 1934, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění z kárného přečinu porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu advokátního.

D ů v o d y:

Odvolání návladního komory napadá osvobozující nálezní rady a domáhá se toho, aby obviněný byl uznán vinným kárným přečinem poru-